

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 2Er/2758/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4315220775
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniel Koneracký
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2021:4315220775.6

Uznesenie

Okresný súd Levice v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast.: Advocate, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, proti povinnému: R. L.Č., W.. XX.XX.XXXX, N. XXX/XX, U. Ď., zast.: JUDr. Andrea Chorvátová Nagyová, advokátka so sídlom Kozárovce 632, IČO: 47 134 747, o vymoženie 2.144,04 eura s príslušenstvom a trov exekúcie, takto

rozhodol:

I. Súd námietky povinného proti exekúcii z a m i e t a .

II. Súd návrh povinného na povolenie odkladu exekúcie z a m i e t a .

III. Súd exekúciu z a s t a v u j e .

IV. Súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému, PhD., Exekútorový úrad so sídlom Záhradnícka 60, Bratislava, súd p r i z n á v a náhradu trov exekúcie vo výške 39,83 eura, ktoré je povinný uhradiť oprávnený do 3 dní od doručenia tohto uznesenia.

V. Povinný má nárok na náhradu trov konania proti oprávnenému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvého stupňa samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Levice (ďalej len „súd“) vydal dňa 15.02.2016 poverenie, ktorým poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutému, PhD., Exekútorový úrad so sídlom Záhradnícka 60, Bratislava (ďalej len „súdny exekútor“), vykonaním exekúcie.

2. Povinný dňa 05.04.2016 doručil súdu návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom uviedol, že exekučným titulom v predmetnom konaní je rozsudok stáleho rozhodcovského súdu (so sídlom Karloveské rameno 6, 841 04 Bratislava, zriadený záujmovým združením právnických osôb Združenie arbitráže a mediácie), sp. zn. SR 09481/14, zo dňa 01.06.2015, v ktorom zaviazal povinného k úhrade 2.374,04 eura, zmenkový úrok 0,25 % denne zo sumy 2101,42 eura od 30.09.2014 do zaplatenia, zákonný úrok 6% p.a. zo sumy 2.101,42 eura od 30.09.2014 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Podkladom pre vydanie rozhodnutia bola zmenka. Išlo o zmenku, ktorú povinný podpísal pri uzatváraní zmluvy o úvere č. 409800568, dňa 31.07.2013. Zo samotnej zmenky je jednoznačne preukázané, že veriteľom bola nebanková spoločnosť a vzťah v zmysle zmluvy o úvere bol vzťahom na základe spotrebiteľskej zmluvy. V predloženej zmluve o úvere č. 409800568 je zrejmé, že nešlo o absolútny obchod. V zmluve je jednou predtlačенou vetou spomenuté, že dlžník si preberá úver na výkon podnikania. V zmluve sú uvedené osobné údaje dlžníka/fyzickej osoby, ako aj údaje fyzickej osoby- podnikateľa. Veriteľ v zmluve žiadnym spôsobom neuvádza, na aký výkon povolenia majú byť použité finančné prostriedky z úveru. Do dnešného dňa nepredložil dôkaz, ktorým by preukázal, že reálne poskytol úver na účely výkonu podnikania. Zo strany veriteľa šlo pri uzatváraní zmluvy o obchádzanie zákona, toto konanie je v rozpore s dobrými mravmi a je absolútne neplatné. Povinný uviedol, že peniaze použil pre svoje

osobné potreby, potreboval finančné prostriedky pre svoje dve dcéry. Bez ohľadu na vyššie uvedené, z dôvodu novelizácie Exekučného poriadku, ktorý má chrániť spotrebiteľa pred uplatňovaním zmienok, ako neprijateľných zmluvných podmienok, predložil súdu nasledovný návrh na zastavenie exekúcie. Oprávnený nesplnil povinnosť a nepredložil súdu v zmysle ustanovenia § 243f a § 39 ods. 4 Exekučného poriadku rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným. Nakoľko si oprávnený nesplnil túto svoju povinnosť a v zmysle ust. § 243f ods. 4 EP nebolo preukázané, že oprávnený vymáha pohľadávku v súlade so zákonmi o ochrane spotrebiteľov, žiadal, aby súd exekučné konanie pod sp. zn. 2 Er/2758/2015 v zmysle ustanovenia § 57 ods. 1 písm. m) ZKR zastavil. Následne povinný postúpil súdu námietky proti exekúcii, ktoré dňa 08.04.2016 doručil súdnemu exekútorovi. V námietkach proti exekúcii povinný uviedol, že má za to, že zmluvný vzťah medzi oprávneným a povinným, je vzťahom spotrebiteľským, zmluva, predmetom ktorej je vymáhaná pohľadávka, je v zmysle ustanovenia § 39 a § 49a Občianskeho zákonníka neplatnou a zmenka, zabezpečovací prostriedok v zmluve je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Rozsudok, vydaný 01.06.2015, stálym rozhodcovským súdom, pod sp. zn. SR 0941/14 - exekučný titul nemal byť vôbec vydaný. Povinný ďalej uviedol, že ide o vzťah spotrebiteľský a to z dôvodov, že s oprávneným uzatvoril Zmluvu o úvere (dňa 31.07.2013), pričom finančné prostriedky zo zmluvy chcel čerpať ako fyzická osoba spotrebiteľ, potreboval ich pre rodinu, čo mu vie kedykoľvek dosvedčiť jeho manželka a dve plnoleté dcéry. Povinný v námietkach žiadal, aby súd v zmysle výkladu v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. US 243/07 prihliadal na okolnosti, ktoré sprevádzali uzavretie zmluvy a to najmä, že zmluva bola uzatvorená na vopred pripravenom predtlačenom formulári, ktorý oprávnený v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa opakovane. Zmluvu za veriteľa uzatvoril mandatár, pričom adhézna forma zmluvy nenasvedčuje tomu, že by uzavretie zmluvy sprevádzali rokovania o vyjednávaní o obsahu zmluvy, čo predstavuje typické konanie pre podnikateľov pri uzavieraní vzájomných zmlúv. Práve v tomto prostredí sa viac, ako pri konaní iných subjektov súkromnoprávných vzťahov prejavuje pôsobenie individuálnej autonómie súkromnoprávných vzťahov a ich zmluvnej slobody. Z obsahu zmluvy, jej príloh a formálnej úpravy je zrejmé, že ide o zmluvu formulárovú, ktorej obsah povinný nemohol ovplyvniť. V zmluve sú uvedené aj osobné údaje povinného, fyzickej osoby nepodnikateľa, a zároveň aj údaje týkajúce sa jeho osoby podnikateľa. V prípade, ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré je možné vykladať rozdielne, je spravodlivé vykladať ich v neprospech toho, kto ich do zmluvy uviedol. Zmyslom tohto princípu je neumožniť strane naformulovať v zmluve ustanovenia pripúšťajúce rozdielny výklad a následne v zlej viere zneužiť mnohoznačnosť tohto ustanovenia na úkor záujmov, resp. v neprospech druhej zmluvnej strany. Povinný zároveň poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Prešov sp. zn. 6 Co 84/2011 zo dňa 26.05.2011 a Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 41 CoE/122/2012, vydaného dňa 08.08.2012. Ďalej povinný uviedol, že z odôvodnenia rozsudku rozhodcovského súdu zo dňa 01.06.2015 je zrejmé, že považoval vzťah za absolútny obchod, a súd si nesplnil povinnosti a nepreukázal, že rozhodca, ktorý koná spíňa podmienky podľa ust. § 73 ods. 6 zákona č. 335/2014 Z.z. Zrejme ani rozhodcovský súd si však nebol istý tým, ako má hodnotiť spor a z opatrnosti dňa 21.04.2015 odvolal z funkcie rozhodcu JUDr. Miroslava Ráca, ktorý nesplňal podmienky uvedené v ustanovenia § 73 zákona č. 335/2014 Z.z., a ustanovil nového, JUDr. Michala Raša. Nakoľko rozhodcovský súd nepostupoval v zmysle ustanovení zákona č. 335/2014 Z.z., najmä ustanovenia § 73, rozhodcovský rozsudok je vydaný v rozpore so zákonom, a exekučnú súd mal postupovať v zmysle ustanovenia 44 Exekučného poriadku. Na základe uvedeného žiadal povinný, aby súd do rozhodnutia o zastavení exekúcie povolil odklad exekúcie a exekúciu zastavil. Súdny exekútor dňa 15.04.2016 predmetné námietky povinného postúpil súdu.

3. Dňa 11.04.2016 súdny exekútor postúpil súdu oznámenie oprávneného zo dňa 21.01.2016, ktorý bol súdnemu exekútorovi doručený dňa 21.01.2016.

4. Oprávnený v podaní uviedol, že exekučné konanie je vedené proti povinnému, ktorým je fyzická osoba oprávnená na podnikanie, pričom hlavný kauzálny vzťah nie je vzťahom spotrebiteľským, nakoľko povinný pri uzavretí úverovej zmluvy a vystavení zmenky vystupoval ako podnikateľ. Predmetná skutočnosť musí byť súdnemu exekútorovi známa ako aj súdu, ktorému podal súdny exekútor žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nakoľko oprávnený rozhodujúce skutočnosti uviedol už v návrhu na vykonanie exekúcie, a zároveň uvedené vyplýva aj zo samotného exekučného titulu. Oprávnený je toho názoru, že novela Exekučného poriadku týkajúca sa doplnenia návrhov na vykonanie exekúcie v exekučných konaniach, ktoré sa vykonávajú na podklade zmenky, sa vzťahuje na konania voči povinným, ktorí sú spotrebiteľmi. Zároveň oprávnený poukázal na ustanovenie § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, ktoré odkazuje na fyzickú osobu, nie na fyzickú osobu podnikateľa, pričom hlavný kauzálny vzťah ako aj predmetné exekučné konanie sa od začiatku vzťahuje na fyzickú osobu

podnikateľa. Vzhľadom k uvedenému, má oprávnený za to, že predmetné ustanovenia sa na dané exekučné konanie nemôžu aplikovať, keďže hlavný kauzálny vzťah nie je vzťahom spotrebiteľským, nakoľko fyzická osoba v čase podpísania zmluvy o úvere a vystavení zmenky bola registrovaná ako podnikateľ a konala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

5. K námietkam povinného sa oprávnený vyjadril podaním zo dňa 27.09.2017 doručeným súdu dňa 28.09.2017. Vo vyjadrení oprávnený uviedol, že s povinným uzatvoril dňa 31.07.2013 zmluvu o úvere č. 409800568 na základe ktorej poskytol povinnému úver vo výške 1.000 eur a povinný sa zaviazal poskytnutý úver vrátiť spolu s príslušným poplatkom vo výške 968 eur, t. j. vrátiť celkom sumu vo výške 1.968 eur v 12. pravidelných mesačných splátkach po 164 eur počnúc dňom 15.08.2013 (ďalej len „Zmluva“). Zmluva bola uzavretá podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. V zmysle ustanovenia § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka má Zmluva povahu absolútneho obchodu. Aplikácia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, nie je možná, nakoľko právny vzťah medzi oprávneným a povinným, s prihliadnutím na charakter Zmluvy, nie je vzťahom spotrebiteľským. Oprávnený má za to, že sa dodatočne nemožno dovolávať inej kvalifikácie právnej povahy Zmluvy, keďže povinný v Zmluve dobrovoľne prehlásil, že má záujem úver použiť na účely výkonu podnikania. Povinný v Zmluve uviedol svoje obchodné meno, identifikačné číslo, miesto podnikania a tieto údaje uviedol v prvom oddieli uzavretej Zmluvy, ktorá sa týkala identifikačných údajov dlžníka. Svoje osobné údaje uviedol až v treťom oddiele predmetnej Zmluvy. Vzhľadom na uvedené možno mať dôvodné pochybnosti o správnosti právneho názoru povinného o spotrebiteľskom charaktere vzniknutého právneho vzťahu, nakoľko je dôvodné sa domnievať, že povinný podľa chronológie identifikačných údajov uzatváral Zmluvu prioritne ako podnikateľ. Oprávnený v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn.: 7CoE/3/2017-53 zo dňa 19.04.2017, ktorým súd vec posúdil vyššie uvedeným spôsobom a rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení exekúcie zrušil. Oprávnený ďalej uviedol, že v prípade jeho postavenia ako oprávneného je treba akcentovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s povinným vstupoval. Argumentácia Oprávneného v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG publikovaný o.i. v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentár. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 468 - 469). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu; per analógiám zamestnancom), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá vieru je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04 publikovaný o.i. v Eliáš, K. a kol.: Občiansky zákoník. Veľký akademický komentár. 1. svazek. § 1 - 487. Praha, Linde 2008, s. 324; Selucká, M. Ochrana spotrebiteľa v súkromom právu. 1. vydání. Praha : C. H. Beck 2008, s. 54). Oprávnený má za to, že právnu úpravu ochrany spotrebiteľa nie je možné bezvýnimčne aplikovať na všetky prípady, kde spolukontrahentom je fyzická osoba. Uvedeným spôsobom by došlo k absolútnemu vylúčeniu aplikácie ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, t. j. Zmluvy o úvere. Oprávnený má ďalej za to, že ako poskytovateľ úveru dodržal úroveň osobitnej schopností a starostlivosti zodpovedajúcej čestnej obchodnej praxi, či všeobecnej zásady dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Oprávnený zdôraznil, že povinný nemá právne postavenie spotrebiteľa, pretože nenapĺňa definíciu spotrebiteľa v zmysle ust. § 52 ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákoník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákoník“). Povinný v Zmluve výslovne prehlásil a svoje vyhlásenie potvrdil osobitne svojím podpisom, že finančné prostriedky sú poskytnuté na účely výkonu podnikania. Ak by povinný nebral úver na účely výkonu podnikania tak prehlásenie, že finančné prostriedky sú mu poskytnuté na výkon podnikania by nikdy neurobil a nepripojil by k takémuto prehláseniu svoj podpis. V Zmluve a Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru povinný zároveň vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru) a že nemá k nej žiadne výhrady a zaväzuje sa ju dodržiavať. Oprávnený má za to, že princíp contra proferentem upravený v ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka nie je vhodné aplikovať na daný prípad. Občiansky zákoník v tomto prípade vychádza z predpokladu, že väčšinu spotrebiteľských zmlúv vopred pripravuje dodávateľ a spotrebiteľ má možnosť danú zmluvu iba prijať s minimálnym dosahom na obsah zmluvy. Účelom tohto ustanovenia je ochrana tzv. slabšieho postavenia spotrebiteľa pre prípad, ak dodávateľ zahrnie do zmluvy nejasné, nejednoznačné alebo dvojzmyselné termíny, mali by sa vykladať v prospech spotrebiteľa. Výkladovým princípom contra proferentem, ako princípom všeobecne platným argumentuje aj Ústavný súd Slovenskej republiky zo dňa 19.08.2008, sp. zn.: I ÚS 243/07-25: „Ak sú v zmluve

použitie formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, javí sa byť spravodlivým vykladať ich v neprospech toho, kto ich do zmluvy vložil- Zmyslom tohto princípu je neumožniť strane naformulovať v zmluve ustanovenie pripúšťajúce viacvýznamový vykladá následne v zlej viere zneužiť mnohoznačnosti tohto ustanovenia na úkor záujmov druhej zmluvnej strany." V prípade, ak tvorca zmluvy argumentuje neurčitým ustanovením, ktoré sám v zmluve naformuloval, mal by podľa uvedeného rozhodnutia „sám preukázať, že nekoná v zlej viere a že medzi stranami bol skutočne konsenzus na tvorcom zmluvy tvrdenom význame, a nie naopak, tak ako to ustálili všeobecné sudy.“ Oprávnený má za to, že je to povinný, kto do Zmluvy vložil rozporné údaje a tie by sa nemali vykladať v neprospech oprávneného, t. j. použiť úver na účely výkonu podnikania a v súčasnosti má byť jeho postavenie kvalifikované v jeho prospech ako postavenie spotrebiteľa. Oprávnený poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.2.2017, sp. zn. 14Co/975/2015, Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 8C/22/2011. Oprávnený ďalej uviedol, že pri uzatváraní Zmluvy sa súčasne zmluvné strany dohodli, že pre prípad ak by došlo k sporu vyplývajúceho zo Zmluvy, uzatvoria nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu. Rozhodcovská zmluva je uzavretá platne, v zmysle ustanovenia § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Oprávnený má za to, že povinný v čase uzavretia Zmluvy nemal k jej obsahu žiadne výhrady. S rozhodcovskou doložkou sa riadne oboznámil, jej ustanoveniam porozumel a túto skutočnosť na znak súhlasu potvrdil vlastnoručným podpisom. Povinný zároveň vyhlásil, že bol pred uzavretím Zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch jej uzavretia, k čomu pripojil svoj vlastnoručný podpis. V zmysle Rozhodcovskej zmluvy sa oprávnený s povinným dohodli riešiť všetky spory vzniknuté z predmetných zmlúv úvere buď pred Rozhodcovským súdom, alebo pred príslušným všeobecným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde. Je zrejmé, že Oprávnený s Povinným uzatvorili nevýhradnú Rozhodcovskú zmluvu, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu Rozhodcovská zmluva nevyžaduje od povinného, aby spory s oprávneným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Z toho dôvodu neprichádza do úvahy ani aplikácia ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Oprávnený je presvedčený, že Rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne, v zmysle platných právnych predpisov a nemožno mať teda žiadne pochybnosti o jej legitímnosti a taktiež nemožno mať pochybnosti o spôsobilosti Rozhodcovského rozsudku, pretože ho vydal orgán, ktorého právomoc bola založená Rozhodcovskou zmluvou. V tejto súvislosti oprávnený poukázal na viaceré rozhodnutia súdov: Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.06.2004 pod sp. zn. Obdo V 73/2003, rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 19.12.2007 pod sp. zn. 29 Odo 1222/2005, Rozsudok Súdneho dvora zo dňa 12.01.2006, sp. zn.: C-361/04, vo veci Claude Ruiz - Picasso a ďalší v. OHIM, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Cob 43/2010 zo dňa 31.05.2011, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/2675/2007 zo dňa 30.10.2009. Oprávnený napokon poukázal na skutočnosť, že povinný doposiaľ neuhradil ani len istinu poskytnutého úveru, t. j. zastavenie exekučného konania by mohlo mať za následok porušenie princípu ochrany oprávneného v exekučnom konaní. Čo sa týka úroku z omeškania 0,25 % denne oprávnený si dovoľuje uviesť, že príslušný exekučný súd nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom; nemôže naprávať chyby a nedostatky exekučného titulu (porovnaj tiež R 47/2012) v prípade ak je rozsudok právoplatný a vykonateľný. Oprávnený má za to, že dojednaná výška úrokov 0,25 % denne nie je neprimeraná a nie je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a to vzhľadom na skutočnosť, že oprávnený poskytuje úvery z vlastných zdrojov; nevyžaduje zabezpečenie pri poskytnutí úveru vzhľadom na podmienky, za ktorých oprávnený poskytol úver povinného (na adrese trvalého pobytu) a s ohľadom na ďalšie riziko oprávneného.

6. Oprávnený opätovne zdôraznil, že dohodnutý úrok z omeškania je sankciou a postihuje dlžníka, ak ten poruší svoje povinnosti vyplývajúce mu z dohodnutej zmluvy. Plnenie dohodnutého záväzku je pritom elementárnou zásadou zmluvného práva. Podľa názoru oprávneného sa nemôže na dobré mravy odvolávať ten, kto ich ako prvý svojim konaním porušil. Súd by pri takejto aplikácii moderačného práva vlastne nabádal dlžníka neplniť svoj záväzok, keďže ten by vedel, že sankcie za neplnenie dohodnutého záväzku budú zmiernené či dokonca anulované súdom. Takéto konanie by teda viedlo k značnému oslabovaniu postavenia veriteľa a k nemožnosti uplatnenia princípu zmluvnej slobody (voľnosti) veriteľom pri uzatvorení zmluvy o úvere v časti dohodnutia sankčného postihu pri porušení zmluvnej povinnosti dlžníka. Zároveň chcel oprávnený poukázať na skutočnosť, že pri úroku z omeškania má ten, kto sa k úhrade úrokov z omeškania zaviazal, vždy možnosť platenie týchto úrokov odvrátiť tým, že si svoje povinnosti riadne a včas splní. Povinný si však svoju povinnosť nesplnil a oprávnený sa domnieva, že za porušenie svojej povinnosti by mal znášať vopred dohodnutú sankciu, s ktorou pri uzatváraní záväzkovo-právneho vzťahu súhlasil. Oprávnený chce opätovne zdôrazniť, že v

čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere bol právny vzťah z nej vyplývajúci tzv. „absolútny obchod“, čiže úroky z omeškania bolo možné dohodnúť a následne požadovať bez akýchkoľvek zákonných obmedzení. Súd v exekučnom konaní nemôže skúmať okolnosti, ktoré by spôsobili vznik, zánik, výšku, zmenu alebo povahu uloženú povinnosť, teda okolnosti, skutkový alebo právny základ za akých došlo k vydaniu exekučného titulu, resp. časti právne záväzného výroku. Exekučný súd preto nemôže skúmať z čoho pozostáva istina priznanej pohľadávky alebo jej príslušenstvo, nakoľko by tým spochybnil právoplatný a vykonateľný exekučný titul. Oprávnený na tomto mieste pripomenul, že dňom nadobudnutia právoplatnosti exekučného titulu bola pre povinného judikovaná nová povinnosť, preto akékoľvek ďalšie preskúmanie takéhoto výroku právoplatného exekučného titulu je pre exekučný súd neprípustné. Exekučný súd nemôže svojim rozhodnutím vysloviť záver, že istina alebo príslušenstvo priznané exekučným titulom pozostáva z neprijateľnej zmluvnej podmienky, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia o ochrane spotrebiteľa. Ak by exekučný súd skúmal tieto skutočnosti dostal by sa do pozície odvolacieho orgánu, ktorý preskúmava hmotnoprávnu a procesnoprávnu povahu konania, ktoré predchádzalo vydaniu exekučného titulu ako aj samotného rozhodnutia. Na uvedený postup však nemá exekučný súd vecnú príslušnosť. Okamihom nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu je toto rozhodnutie právne záväzné nielen pre účastníkov nachádzacieho konania (t. j. adresátov konkrétnych práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu), ale aj pre ostatné štátne orgány, vrátane iných súdov. Exekučný súd nemôže v rámci exekučného konania svojim rozhodnutím nahradiť ani zrušiť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie všeobecného súdu, ani jeho časti a v tejto veci nemôže doplniť/nahradiť dokazovanie. Exekučný poriadok v § 50 ods. 1 jednoznačne určuje okamih, od ktorého môže povinný v exekučnom konaní namietať skutočnosti, pre ktoré by bola exekúcia neprípustná (t. j. ak tieto okolnosti nastali „po vzniku exekučného titulu“). Na základe uvedeného žiadal oprávnený návrh na zastavenie exekúcie zamietnuť.

7. O námietkach a návrhu povinného na odklad a zastavenie exekúcie súd rozhodol uznesením č. k. 2Er/2758/2015-118 zo dňa 20.01.2020, ktorým námietky povinného a návrh povinného na odklad exekúcie zamietol, exekúciu zastavil a súdnemu exekútorovi priznal trovy exekúcie vo výške 39,83 eura, na úhradu ktorých zaviazal oprávneného (ďalej len „uznesenie“). Uznesenie napadol odvolaním oprávnený, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 2CoE/24/2020-165 zo dňa 30.11.2020 tak, že napadnuté uznesenie vo všetkých výrokoch zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v rámci ktorého má súd prvej inštancie meritórne posúdiť námietky povinného proti exekúcii (za predpokladu, že boli podané v zákonnej lehote) a návrh povinného na zastavenie exekúcie, avšak z dôvodov uvedených v odôvodnení uznesenia už tak nemôže urobiť v intenciách ustanovenia § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, je však povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené podmienky na vedenie exekučného konania, pričom jednou z nich je napríklad relevantný exekučný titul (formálne i materiálne vykonateľný).

8. Podľa § 243h ods. 1 veta prvá Exekučného poriadku, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

9. Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

10. Podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku, povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právny nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne. Ak po podaní námietok exekútor upustil od vykonania exekúcie (§ 46), o námietkach netreba rozhodnúť.

11. Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

12. Podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku, exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

13. Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZRK“), súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti

ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Odsek 2 citovaného zákonného ustanovenia uvádza, že súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

14. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

15. Podľa § 2 písm. a) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania; zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

16. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

17. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

19. Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

20. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

21. Podľa § 54 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

22. Súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu opätovne posúdil námietky a návrh povinného na odklad a zastavenie exekúcie a po ich preskúmaní ako aj preskúmaní vyjadrenia oprávneného, exekučného titulu, zmluvy o úvere a rozhodcovskej zmluvy zistil nasledovný skutkový stav: oprávnený ako dodávateľ a povinný ako spotrebiteľ uzavreli dňa 31.07.2013 zmluvu o úvere č. 409800568 (ďalej len „zmluva o úvere“). Táto zmluva má povahu spotrebiteľskej zmluvy s poukazom na znenie § 2 zákona

o spotrebiteľských úveroch, znenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Z okolností utvárania zmluvy a najmä s ohľadom na povahu strán zmluvy je zrejmé, že oprávnený pri uzatváraní zmluvy o úvere konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a zmluvu uzatvoril s povinným ako fyzickou osobou nepodnikateľom. Aj keď v zmluve o úvere dlžník (povinný) prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania, v danom prípade to nepostačuje na vyvodenie záveru, že daná zmluva nie je spotrebiteľská. Veriteľ totiž musí preukázať opodstatnenosť poukazu na podnikateľskú činnosť/povolanie/zamestnanie dlžníka a súvis poskytovaného úveru s takouto činnosťou; nepreukázanie tejto skutočnosti vedie k tomu, že normy obchodného práva (vrátane všeobecnej úpravy úveru) sú v takomto prípade použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave majúcej tu z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie. V tejto súvislosti súd poukazuje aj uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 6CoE/68/2019-64 zo dňa 30.09.2020. Na základe uvedeného mal súd jednoznačne preukázané, že ide o spotrebiteľskú zmluvu a na právny vzťah medzi účastníkmi je nutné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ktoré majú kogentnú povahu a sú súčasťou obsahu záväzku bez ohľadu na dohodu strán. Súd ďalej zistil, že spolu so zmluvou o úvere bola v ten istý deň uzatvorená aj rozhodcovská zmluva, na podklade ktorej v spore medzi účastníkmi rozhodol rozhodcovský súd. Súd preskúmal rozhodcovskú zmluvu, ktorá bola uzavretá medzi veriteľom (oprávneným v tomto konaní) a dlžníkom (povinným v tomto konaní), pričom zistil, že táto bola pripravená na vopred formulovanom tlačive, ktoré vypracoval veriteľ s tým, že sa v nej dopĺňali len určité údaje o osobe dlžníka a úverovej zmluvy, na ktorú sa mala takáto rozhodcovská zmluva vzťahovať. Otázkou, ktorou sa súd musel pri rozhodovaní zaoberať, bolo posúdenie, či rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne alebo nie, a teda či rozhodcovský súd mal právomoc rozhodnúť o nároku, ktorý si v rozhodcovskom konaní uplatnil žalobca a následne v exekučnom konaní oprávnený. V predmetnej rozhodcovskej zmluve sa veriteľ a dlžník dohodli, že spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmienok zabezpečujúcej úverovú zmluvu a uplatnenia práv z takto vyplnenej zmenky vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom alebo cestou príslušného súdu v súdnom konaní. Výber súdu, ktorý bude prejednávať vec a rozhodovať o nej spočíval na tej zmluvnej strane, ktorá podáva žalobný návrh. Podľa takto dohodnutej rozhodcovskej zmluvy tak je možné spory medzi stranami tohto konania riešiť aj v súdnom konaní, avšak výber, pred akým súdom sa bude riešiť ich spor, spočíva vždy na žalobcovi. Z takto formulovanej rozhodcovskej zmluvy tak vyplýva, že v prípade, ak by podával návrh na začatie rozhodcovského konania žalobca (oprávnený) ako dodávateľ, tak žalovaný (povinný) ako slabšia zmluvná strana, teda spotrebiteľ, bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, pričom ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje aj problematiku rozhodcovskej zmluvy, sa má vykladať z pohľadu spotrebiteľa tak, aby bola zabezpečená ochrana jeho práv. Ak by žalobca ako dodávateľ začal konanie na rozhodcovskom súde, tak je takáto rozhodcovská zmluva neprijateľná, pokiaľ nie je daná možnosť pre spotrebiteľa, aby takéto rozhodcovské konanie zastavil alebo sa mu iným spôsobom vyhol. Aj napriek skutočnosti, že bola uzavretá rozhodcovská zmluva, ktorá mala nevýhradný charakter, tak spotrebiteľ mal len iluzórnu a domnelú možnosť voľby pri výbere súdu, ktorý bude prejednávať spory vyplývajúce z uzavretej zmluvy o úvere, pretože súdu je známe z jeho činnosti, že oprávnený ako veriteľ pravidelne uprednostňuje pri riešení jeho nárokov a sporov vyplývajúcich z uzavretých úverových zmlúv rozhodcovské žaloby a rozhodcovské súdy, pričom jeho nároky vyplývajú zo štandardne formulovaných zmlúv. Okrem toho v prípade, ak si uplatňuje svoje práva z titulu úverovej zmluvy spotrebiteľ ako slabšia zmluvná strana tak ten uprednostňuje všeobecné štátne súdy pred rozhodcovskými súdmi. Zároveň súd tiež podotýka, že rozhodcovský súd iba málokedy posudzuje platnosť založenia vlastnej právomoci s tým, že túto pri svojich rozhodnutiach zväčša formalisticky konštatuje ako danú. Súd tak dospel k názoru, že oprávnený predložil účelovo povinnému rozhodcovskú zmluvu ako spotrebiteľovi, ktorý nepozná pravidlá rozhodcovského konania a nevenuje takejto rozhodcovskej zmluve dostatočnú pozornosť a zneužíva tak nevedomosť spotrebiteľa pri vyjednávaní podmienok zmluvného vzťahu s tým, že takéto konanie je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nemôže ho zhojiť ani skutočnosť, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá na samostatnom liste papiera. V takejto podobe uzatvorenú rozhodcovskú zmluvu považujú i súdy za neplatnú a označujú ich ako zmluvy obsahujúce neprijateľné zmluvné podmienky (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 6Co/107/2019-158 zo dňa 18.03.2020).

23. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá

neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. Takúto interpretáciu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje účel právnej úpravy premietajúcej sa v právnych predpisoch na ochranu práv spotrebiteľa tvoriacich samostatné odvetvie práva, a to spotrebiteľské právo. Týmto účelom je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený, a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere, konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd naplňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa.

24. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Praktickým dôsledkom uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy bolo to, že spotrebiteľovi bola fakticky odoprená možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom, čím reálne došlo k narušeniu smernicou sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa podpisom rozhodcovskej zmluvy reálne vopred vzdal práva na účinnú právnu obranu. Rozhodcovský rozsudok iba formálne prebral argumenty žalujúcej strany a nevysporiadal sa s inštitútmi zameranými na ochranu práv vyplývajúcich pre spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy. Nemohol byť preto zákonným podkladom na vykonanie exekúcie.

25. Súd tak po preskúmaní rozhodcovskej zmluvy dospel k názoru, že tá má charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka v dôsledku čoho je neplatná a to aj s poukazom na skutočnosť, že samotný oprávnený vyberal rozhodcovský súd, pred ktorým mali byť prejednané sporné nároky vyplývajúce z úverovej zmluvy. Z vyššie uvedených dôvodov súd exekúciu zastavil a námietky povinného, ako aj návrh povinného na povolenie odkladu exekúcie zamietol.

26. Podľa § 196 Exekučného poriadku, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného predpisu, zvyšuje sa jeho odmena a náhrady určené podľa tohto zákona o daň z pridanej hodnoty.

27. Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku, trovami exekúcie sú odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonávaní exekúcie.

28. Podľa § 200 ods. 5 Exekučného poriadku, ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

29. Podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

30. Podľa § 30 vyhlášky č. 68/2017 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Exekučného poriadku, v exekučných konaniach začatých do 31.03.2017 patrí exekútorovi odmena a náhrady podľa predpisov účinných do 31.03.2017.

31. Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 288/1995 o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení vyhlášky č. 141/2008 Z.z. (ďalej len „vyhláška“), účinnosť od 01.01.2009, ak je súdny exekútor vylúčený z vykonávania exekúcie alebo ak súd exekúciu zastaví, odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa určuje paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti najmenej 33,19 eura.

32. Súdny exekútor dňa 02.12.2019 oznámil súdu, že trovy exekúcie si uplatňuje vo výške 39,83 eura s DPH.

33. Súd v súlade s § 14 vyhlášky priznal súdnemu exekútorovi odmenu vo výške 33,19 eura.

34. Keďže súdny exekútor preukázal, že je platiteľom DPH, zvyšuje sa jeho odmena a náhrady v zmysle ustanovenia § 196 Exekučného poriadku o túto daň vo výške 20 %, teda o 6,64 eura, a preto mu patrí 39,83 eura.

35. Z uvedeného vyplýva, že trovy exekučnej činnosti potrebné na účelné vymáhanie nároku predstavujú spolu 39,83 eura, ktoré oprávnený zaplatí súdnemu exekútorovi podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, nakoľko sám zavinil, že exekúcia musí byť zastavená.

36. Podľa § 251 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“) trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

37. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

38. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

39. Podľa § 262 ods. 1, ods. 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že povinnému, ktorý mal v konaní úspech v celom rozsahu, priznal proti oprávnenému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti výroku III. a V. tohto uznesenia je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na súde, proti ktorého uzneseniu smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Proti výroku I., II. a IV. tohto uznesenia odvolanie nie je prípustné.